Твір на тему радість життя

Кажуть, що життя схоже на зебру – смужка біла, смужка чорна. Багато чого трапляється з кожним з нам, і щось нам подобається, а щось ні. Усі ми прагнемо розтягнути білу смугу в житті якомога ширше, а чорну проскочити якнайшвидше. Ми прагнемо позитивних вражень та переживань, цікавих подій, радісних сюрпризів.

Та буває, що проблеми ніби стають у чергу, щоб заважати нам радіти життю. То неприємності, то хвороба, то грошей немає. Буває, здається, що неможливо радіти життю, коли тобі вдома світить генеральне прибирання, величезне домашнє завдання та відсутність смартфону останньої моделі. Люди звикають концентрувати свою увагу не на щасливих моментах, а на тому, що їм перешкоджає. І тоді життя вже здається зовсім безрадісним.

Деякі люди все життя покладають на досягнення мети, яка має зробити їх щасливими. Добре, якщо так і стається. Та мені здається, що поки людина досягне всього, чого прагне, вона може втратити здатність радіти будь-чому взагалі, бо буде перебувати у постійна напрузі.

Звичайно, і мета в житті, і досягнення важливі для людини. А просто радіти життю можна і на шляху до них. Мудрі люди кажуть, що велика радість життя – це вміння помічати маленькі її приємності. Краса природи, тепле сонечко, веселий дощ, прогулянка, смачна страва, красива музика, гарна книга, розмова з другом – прості та доступні для кожного речі. Улюблене заняття також викликає відчуття радості. Наприклад, моя старенька бабуся досі порається у городі, хоч вже ледве ходить, а на грядках не стоїть, а сидить на табуретці. Вона каже, що це їй просто дуже до душі, їй радісно бачити, як завдяки її турботі родять овочі та фрукти. Тож у праці, у самому її процесі, також можна знайти радість життя.

Ми часто чуємо, що життя – головна цінність людини. А насправді усвідомлюємо це найчастіше під час якихось великих катастроф чи війн. Тому, на мою думку, ми маємо використовувати кожну можливість порадіти просто тому, що живемо.